Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200 з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 195. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 15-го ЖОВТНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, OCTOBER 15, 1981 No. 195. VOL. LXXXVIII.

Відзначать „День Українського Інституту" в Ню Йорку

Ню Йорк, Н. Й. (Роман Юзенів). — Едвард Кач, посадник міста Ню Йорк, проголосить неділю, 18-го жовтня, „Днем Українського Інституту Америки", як признання за культурний, виховний та добродійний вклад УІА в життя цього міста.

Проклямація буде відчитана членом управи міста в неділю, 18-го жовтня під час прийняття для теперішніх і нових членів УІА, запрошених кандидатів в члени і спеціяльних гостей. На це прийняття запрошено посадника Кача, його заступника Роберта Вагнера, мол., і амбасадора Роберта Вагнера, ст.

В мистецькій частині прийняття виступатимуть відомий український співак і артист Едвард Іванко та члени ансамблю бандуристів в Ню Йорку. Це прийняття розпічне осінній сезон імпрез в Українському Інституті.

Володимир Назаревич, заступник голови УІА, сказав: „Заплянована різноманітну програму на 1981-1982 роки, яка на нашу думку, здобуде якнайширший відгук серед української громади. Вважаємо, що наш календар є дальшим доказом поважнавлення діяльності Інституту і прийняття ним на себе ролі українського культурного центру в Ню Йорку".

Заплановано на осінь такі програми:

• Серія українських кінофільмів розпічнеться в неділю, 25-го жовтня, о год. 4-ій по полудні висвітленням фільму С. Параджанова „Тіні забутих предків". Видатніші українські фільми показуватимуться щодва місяці.

• Дві спеціяльні доповіді на тему української музики, а саме, Романа Савицького: „Українські мелодії у світовій музиці" (п'ятниця 30-го жовтня) та проф. Юрія Оранського: „Музика Станислава Людкевича" (неділя, 29-го листопада). Під час цих двох доповідей будуть використані записи творів на магнітофонній стрічці, як теж прозірки.

• У неділю, 15-го листопада, буде доповідь мистця Петра Андрусева, під час якої він прозірками представить свій найновіший великий твір, а саме: „Хрищення Руси-України". Ця картина напевно відіграє важливу ролю під час недалеких відзначень 1000-ліття християнства в Україні.

• У суботу і неділю, 21-го і 22-го листопада, архітект Марко Забар проводитиме дводенною дискусією на тему „Українська церковна архітектура". Ця дискусія — це продовження форуму на цю тему, який саме тепер друкується на сторінках „Українського Тижневика". Автори статтей в „Українському Тижневику" візьмуть участь у цій дискусії.

• Від 28-го листопада до 11-го грудня в Інституті проходитиме виставка молодих українських мистців, яку спонзорує УІА.

Заключенням цьогорічної програми виставок Інституту буде виставка творів відомої мисткині Арки Оленської-Петришин, яка розпічнеться у неділю, 13-го грудня і триватиме три тижні. На виставці будуть графіка та олійні картини.

• У ділянці музики — басбаритон Андрій Добрянський, соліст Метрополітальної опери, продовжуватиме розпочату ним дуже успішну серію, присвячену творчості українських композиторів. Він приготовляє різдвяну програму, яка відбудеться в неділю, 20-го грудня, і включатиме „Ноктюрн" Миколи Лисенка та „Вертеп".

Польська преса знову атакує „Солідарність"

Варшава, Польща. — Засоби масової інформації, а зокрема польська преса не перестають атакувати вільну профспілку „Солідарність" за її нібито „політичні ходи". Орган Польської Об'єднаної Робітничої (комуністичної) партії „Трибуна Люду" зокрема критикує політичну й економічну програму „Солідарности" прийняту, як відомо, на другій сесії з'їзду в Гданську. Також інші газети зайняли негативне становище до прийнятої програми, яку делегати з'їзду майже одноголосно одобрили, пропонуючи урядові поробити цілий ряд змін для поправи польської економії і злагіднення існуючого напруження між компартією, урядом і робітництвом.

Крім того, стало відомо, що Крайовий Комітет профспілки невдовзі збереться на перше поширене засідання і прийме рішення про евентуальний страйк, якщо вміжчасі уряд не започаткує переговорів про підвищку цін, проти чого протестують не тільки робітники, але також все населення Польщі, включно з рядовими членами компартії. „Трибуна Люду" обурюється зокрема на тих делегатів з'їзду, які заперечували право компартії і уряду вмішуватись у справи зорганізованого робітництва і вимагали усунення тих керівних членів профспілки, які активно заанґажовані в партійній роботі.

Політичні спостерігачі кажуть, що існують деякі вигляди, що не зважаючи на посилену критику профспілки засобами масової інформації, на злагіднення ситуації між урядом і „Солідарністю". Урядові речники, які не бажали бути названими, заявили, що уряд носиться із думкою покликати до життя окрему комісію, завданням якої було б втримувати зв'язки з вільною профспілкою і узгіднювати з нею ринкові ціни в майбутньому. Покищо ситуація залишається незмінною, напруження існує, уряд намагається знову домінувати над профспілкою, використовуючи відносно спокійну атмосферу, яка наступила після з'їзду.

Судан очікує атаки з боку Лівії

Хартум, Судан. — Від якогось часу лівійські літаки спорадично налітають на повітряний простір Судану, обстрілюють різні пункти, або розкидають летючки й вертаються до своїх баз у Лівії і Чаді. В останніх тижнях над границею Судану лівійське командування почало концентрувати групи терористів, а навіть деякі з них перекидати на терен Судану. Президент Судану генерал Гаафар аль-Німейрі заповів на підставі тих фактів і отримуваних довірочних інформацій, що лідер Ливану Муаммар Каддафі при совєтській підтримці вже в близькому часі почне збройну атаку на Судан.

Останній наліт лівійських літаків на два суданські села — Тінег і Тендальті — та довготривалий обстріл тих сіл бортовою зброєю, наслідком чого багато селян поранено, а двох жінок вбито, виявляє серйозність ситуації й тому президент ель-Німейрі звернувся до різних держав з проханням допомогти йому зброєю.

З Вашінгтону повідомили, що американський уряд приспішить і збільшить постачання потрібної до оборони зброї до Судану. У Вашінгтоні й Хартумі відбуваються переговори, яку зброю та в якій кількості слід доставити. Група представників Державного департаменту та Департаменту оборони ЗСА на чолі з дорадником Державного департаменту Робертом МекФерлейном разом із суданськими представниками студіюють запотребування Судану й виготовляють остаточні реєстри матеріялів для доставки до Судану. З огляду на зростаючі доставки признана Конгресом допомога в сумі 30 мільйонів долярів не вистачає і уряд президента Регена вніс проєкт ухвали на піднесення тієї суми на додаткових 110 мільйонів долярів.

Великою проблемою для Судану є брак відповідного технічного персоналу для обслуги модерних машин та інструментів та для пілотування доставлених літаків. Президент ель-Німейрі підкреслив, що вишкіл вимагає часу, а потреба вже є така велика, що треба шукати якоїсь переходової розв'язки. Підготова до збройної акції Лівії ввійшла в остаточну стадію. Збільшено транспорти зброї й амуніції під границю, на терені республіки Чад, яка має довгий кордон із Суданом лівійське командування сконцентрувало коло 10,000 своїх вояків, а Муаммар Каддафі та його найближчі співробітники приготовляють створення революційного уряду Судану в екзилі, який перебере владу.

НЕДОЛІКИ ОХОРОНИ УМОЖЛИВИЛИ ЗАМАХ

Каїр, Єгипет. — Всі матеріяли слідства в справі вбивства президента Єгипту Анвара ель-Садата, а зокрема численні світлини, виконані різними людьми, вказують, що недбала охорона, а в деяких випадках навіть повний її брак, уможливили вбивникам виконати їх намір.

Світлини показують, що трибуна, на якій перебував президент Садат і його оточення взагалі не мала охорони. Прийнятий усіма державами й інституціями в таких випадках звичай, що перед трибуною стоять відповідно уставлені люди з охорони, а також з боків трибуни, був повністю занехаяний. Вбивники свобідно підбігли під трибуну й обстрілювали наперед президента Садата, а опісля й усіх інших, які там були. Цей факт переконує в тому, що на трибуні не було ніяких спільників змовників, яких вони хотіли б пощадити.

Іншим великим недоліком цілої служби безпеки було те, що вона не мала важкої зброї. Одна із світлин показує, як охоронник пробує з малою пістолею атакувати змовника із штурмовим автоматом. Президент Садат, як стало відомо не мав охоронної камізельки проти стрілів.

Попередні інформації про кількість напасників та про те, що три з них убиті, тепер урядово спростовано. Напасників було не шість, а чотири, всі вони живуть хоч ранені. Їхнім провідником був ляйтенант Халед Ахмед Шавкі аль-Істанбулі, який є під допитом і знаходиться під строгою лікарською опікою.

Державні й військові чинники розпочали широко закроєне слідство, щоб вияснити всі деталі організації й переведення нападу, жертвою якого став президент Садат. З огляду на те, що змовники походили з кіл ісламських фанатиків, в збройних силах розпочали звільнювання тих людей з рядів активних старшин. Дотепер звільнено 18 старшин, яким доказано, або які призналися до приналежности до тієї групи, так само слідство, що його проваджує поліція й державна служба Безпеки, концентрується в першу чергу на колах ісламських фанатиків. Досі не виявлено ніяких зв'язків змовників, які доконали замах на президента Садата, з будь-якими зовнішніми чинниками. Щойно тепер стало відомим, що кола ісламських фанатиків уже перед тим зорганізували замах на життя президента Садата, який одначе служба безпеки викрила.

Трудо ще раз шукає компромісу

Оттава, Канада.-Прем'єр федерального уряду Канади П'єр Трудо приготовив свій великий виступ перед канадським федеральним парляментом, в центрі якого є формальний внесок парляментові проголосувати й більшістю прийняти проєкт нової конституції Канади. Виступ цей має мати місце в половині наступного тижня. Але Трудо рішив ще раз перед тим спробувати відбути зустріч з прем'єрами десяти провінцій з метою дійти до компромісу.

Прем'єр Трудо перед запрошенням провінційних прем'єрів на нараду відбув цілий ряд нарад, наслідком яких він переконався в доцільности такого потягнення. В Мельбурні, Австралія, де він бере участь в конференції британського Комонвелту, він відбув розмову з прем'єром Великої Британії Марґарет Тачер та з міністром закордонних справ лордом Каррінґтоном. Прем'єр Тачер не взяла на себе ніяких зобов'язань, ані не зробила ніяких обіцянок Трудові, хоч, як відомо, вона прихильно ставиться до схвалення нової канадської конституції. Зате лорд Каррінґтон вказав на труднощі переправи через парлямент у Лондоні проєкт, який не має загальної підтримки канадських провінцій.

Вправді Найвищий суд Канади визнав за федеральним урядом право такі проєкти вносити й намагатися їх перевести в парляменті, але однозначно з тим підкреслив, що дотеперішня практика послуговувалася радше шуканням порозуміння з провінціями. Крім того керівництво Нової демократичної партії Канади, яка гуртує ліві канадські некомуністичні елементи, заявила, що вона не підтримає проєкту конституції, якщо перед тим Трудо, або інші члени його уряду не зроблять заходів і не запросять провінційних прем'єрів на такі наради.

Загострюється боротьба за господарську політику в Англії

Блекпул, Англія. — Тут почалася традиційна конференція правлячої консервативної партії, ціллю якої є накреслити напрямні політики тієї партії і виконуючого з неї уряду на найближчий час. Противники господарської політики прем'єра Марґарети Тачер вирішили дати їй рішучий бій, домагаючись зміни тієї політики.

Опозицію внутрі консервативної партії проти Марґарет Тачер і її політики очолює колишній прем'єр Едвард Гіт, лідер консервативної партії, якого перемогла Тачер і стала головою партії, а після перемоги в виборах — прем'єром. Політика уряду Тачер послідовно обмежує державні видатки, зменшує субсидії та соціяльні виплати, щоб обнизити інфляцію й виелімінувати з господарської системи всі слабі малопродуктивні підприємства та піднести динаміку господарського життя. Дотепер ще не можна з усією рішучістю ствердити, чи така політика принесе бажані користі, але її недоліки вже виявилися. Одним із найбільших є зріст безробіття, яке дійшло до рекордової цифри 12,2 відсотка. Це — рекордове число за останніх 50 років. Одночасно з тим зростає число банкрутств. Зріст банкрутств був передбачений при застосуванні господарської політики „затискання пояса", але множаться випадки, що фірми чи підприємства, назагал здорові, були змушені замкнути свої брами й припинити продукцію.

В Америці

ПЕРСПЕКТИВА СПОВІЛЬНЕННЯ ЕКОНОМІЇ, можливість повторення рецесії весною 1982 року, зріст безробіття в останніх трьох місяцях дуже турбують речників Адміністрації президента Роналда Реґена. Найближчі співробітники Президента зі страхом спостерігають познаки погіршення на відтинку економії, зокрема сповільнення праці в багатьох концернах, а також в автомобільній індустрії та непередбачений зріст безробіття, бо все це вказує, що нова економічна програма Уряду може натрапити на труднощі і негативно вплинути на вибори в черговому році до Конгресу.

ПРОДУКЦІЯ І ВИВІЗ МОДЕРНОЇ ТЕХНОЛОГІЇ деякими американськими компаніями в ЗСА, зокрема у стейті Каліфорнія, до країн Близького Сходу, була темою обговорення урядовими чинниками, які з тривогою прийняли інформацію що у ці нелегальні операції були замішані колишні службовці Сі-Ай-Ей, які за допомогою каліфорнійських підприємств вивозили цю технологію до арабських країн, зокрема до Лівії. Два колишні агенти Едвин П. Вілсон і Френк Е. Терпил обвинувачені минулого року за ці нелегальні операції, зокрема нелегальну „торгівлю" з Лівією.

СТРАЙКУЮЧІ ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКІ ВЧИТЕЛІ не послухали рішення суду про негайний поворот до праці і продовжують страйк, який увійшов вже у шостий тиждень. Вчителі далі пікетують школи і шкільні приміщення і викрикують образливі гасла на адресу тих нечисленних вчителів, які або не страйкували, або повернулися до праці по якомусь часі, не погоджуючись з рішенням профспілки. Міська управа і шкільна рада плянують внести скаргу до вищої судової інстанції і домагатимуться покарання профспілки, яка нелегально закликала своїх членів бойкотувати рішення суду.

ВІДОМИЙ ЛІК ВАЛІЮМ ЗНОВУ СТАВ ПРИЧИНОЮ контроверсійної дебати між спеціялістами і він буде предметом обговорення на науковій конференції в листопаді. Досі, як відомо, цей заспокоюючий препарат приписували дуже широко в ЗСА і він був дуже популярним серед населення Америки. Зуживання цього медикаменту зросло на 50 відсотків від 1975 до 1980 року. Можливо тому, — кажуть деякі науковці, — він став „контроверсійним" не через його шкідливість чи побічні ефекти, а через конкуренційну заздрість продуцентів. Інші знову твердять, що валіюм все таки має побічні ефекти, якщо його зуживати надмірно і непрописано.

ЧОРНИЙ РИНОК, ЗОКРЕМА НЕЛЕҐАЛЬНИЙ перевіз тютюнових і алкогольних виробів, напевно буде процвітати у зв'язку з зменшенням числа федеральних службовців, які досі займалися контролею цих справ, зокрема слідкували за контрабандою з півдня на північ, — заявили офіційні речники у Вашінгтоні. Речники в Ню Йорку й інших містах на півночі заявили, що тільки один нюйоркський стейт втратить у цьому фіскальному році біля 40 мільйонів долярів, які він отримував з податків за названі продукти.

ТРИ ПРОМІНЕНТНІ РЕСПУБЛІКАНКИ — БЕТТІ Форд, дружина колишнього президента Джералда Форда, Гелен Милликен, дружина губернатора Вілліяма Ґ. Милликена з Мишиґену, і Мері Крисп, колишня голова Крайового комітету Республіканської партії, а також Лейді Бирд Джансон, дружина покійного демократичного президента Линдона Джансона, сильно критикували у Вашінгтоні президента Роналда Реґена за його негативне становище до додатку про рівноправність жінок. Усі згадані відомі жінки промовляли на великому вічі у Вашінгтоні.

ПІД ЧАС ЖИДІВСЬКОГО СВЯТА ЙОМ КІПУР в нюйоркських синагогах були прочитані молитви у пам'ять єгипетського президента Анвара ель-Садата. Тисячі нюйоркських жидів крім того ходили 6-го жовтня пішки до головної квартири Об'єднаних Націй, щоб записати там своє прізвище у книжці жалоби, яка була виставлена в головному вестибюлі з приводу смерти президента Єгипту.

У світі

В МУРМАНСЬКУ ПОДІЛЕНО ЗОЛОТО, ЯКЕ затопили були німецькі підводні човни в квітні 1942 року разом з англійським кружляком „Единбург". Корабель цей перевозив з СССР до ЗСА золото, яке становило заплату за доставлений товар. Вартість його 80 мільйонів долярів. Морська фірма, яка зуміла його видобути з затопленого кружляка, отримала, згідно з морськими законами, 45 відсотків, що становить 36 мільйонів долярів. З того два мільйони йде на покриття коштів, а з решти держава забирає більше як 90 відсотків у характері податку. Отже морській фірмі Джессоп Марин рикаверіс дістанеться щось коло мільйона долярів чистого заробітку. На протест фірми, що їй дістанеться так мало за такий великий труд і риск, податкові урядники відповіли, що вона мусить задоволитися великою славою, бо її ім'я оббігло весь світ. Рештою грошей поділилися Англія і Совєтський Союз у такий спосіб, що Англія отримала одну третину, а Совєтський Союз — дві третини. При перебиранні золота зі совєтського боку були цілі групи урядників та відділи війська і КҐБ-істів, а з англійського — декілька моряків і нурців, які його видобули, декілька представників міністерства скарбу і закордонних справ.

РОБЕРТ МУҐАБЕ, ПРЕМ'ЄР ЗІМБАБВЕ, ПІСЛЯ повороту з Австралії, де він брав участь у конференції прем'єрів держав, членів британського Коммонвелту, усунув зі складу свого кабінету міністра здоров'я д-ра Герберта Ушевокундзе. З Ушевокундзе, як міністром здоров'я, Муґабе мав постійні конфлікти. Насамперед Ушевокундзе запроваджував назад у шпиталях побудованих, а тепер ведених здебільша білими, африканські методи лікування. З того виникали конфлікти між ним і лікарями, які доказували, що модерна медицина успішніша в боротьбі з недугами ніж знахарство. Одначе міністра переконати не змогли, й справи, звичайно, йшли до прем'єра Муґабе, а тому що той звичайно підтримував лікарів, то Ушевокундзе обвинувачував його у підтримці колоніялістів і білих.

ДЕРЖАВИ НАТО ОСТАТОЧНО УСТІЙНИЛИ МІЖ собою, що немає цілі продовжувати в безконечність Мадридську конференцію, остання сесія якої починається у Мадриді 27-го жовтня ц.р. Голова американської делеґації амбасадор Макс Кемпелмен запропонував на зустрічі держав НАТО в Брюсселі закінчити ту конференцію перед Різдвом цього року. На пропозицію Кемпелмена західні держави будуть намагатися добитися зрівноваженої кінцевої ухвали, яка була б компромісом, але не нарушувала основних принципів і не затушковувала попередніх гельсинкських ухвал, зокрема їхнього „третього кошика" деякими державами. Попередня сесія тієї конференції, яка закінчилася у липні цього року, залишила нерозв'язаними питання мілітарної безпеки й пошанування та захисту людських прав.

АМНЕСТІ ІНТЕРНЕШЕНЕЛ, ЦЕНТРАЛЯ ЯКОЇ міститься в Лондоні, Англія, робить заходи, щоб вислати свою делеґацію до Тегерану для перевірки тамошніх відносин у тюрмах та методі арештів і слідств. Так само Амнесті Інтернешенел плянує провірити на місці, які є підстави й правні норми для розстрілів тієї маси людей, що загинули в Ірані останнім часом. Одначе, все промовляє за тим, що уряд Ірану заборонить їй в'їзд.

ДІМ КУЛЬТУРИ — НОВЕ НАДБАННЯ УПЦ

Савт Бавнд Брук, Н. Дж. (Л. Волянська). — Коли говориться про Осередок УАПЦеркви Савт Бавнд Бруку, як про „Українську Мекку", а то й додається до цих двох слів ще й фразу „для українців усіх віровизнань", то в декого з тих українців, що не православні, може зродитися сумнів, чи це справді так. Але той сумнів зникає, коли відвідати цю імпозантну 100-акрову посілість Української Православної Церкви, Осередок УАПЦ, що йому тепер вже легка ціна понад дев'ять мільйонів долярів. Він постав тут завдяки трудові Митрополита Владики Мстислава, голови Української Православної Церкви у ЗСА і Первоієрарха Української Православної Церкви в діяспорі.

Новозбудований Дім Української Культури.

Так почувалися і відвідувачі Владики Мстислава у п'ятницю, 2-го жовтня, гості з Українського Народного Союзу, коли прибули до його оселі й Оселі УАПЦ у цей гарний погідний день, щоб поглянути в першу чергу на Дім Української Культури, найновіший (дванадцятимільйоновий) набуток УАПЦ у ЗСА.

В групі запрошених гостей Владики були, — як уже звітувалося, — головний предсідник УНС д-р Іван Флис, головний секретар Володимир Сохан, головний касир мгр Уляна Дячук, головний організатор Василь Оріховський, головний редактор Зенон Снилик та член редакції „Свободи" Людмила Волянська.

Тут чекали з Митрополитом на гостей голова Консисторії о. протопресвітер Степан Біляк і ректор Свято-Софійської Української Православної Семінарії о. протоієрей Франко Істочин, а в бібліотеці незабаром приєднався до гурту студент Богословія, молодий українець з Аргентини Карло Собенко, що його з любов'ю і гумором, цими невідділимими рисами багатої і особливої вдачі Владики, називає Митрополит „Карлом Дванадцятим". Цей богослов був згодом вмілим фотографом групи і провідником по багатющій бібліотеці в Домі Української Культури, де він допомагає в упорядкуванні книг, архіву й збірки світлин проф. Іванові Коровицькому і о. Василеві Іващукові.

Про отця-маґістра Василя Іващука, професійного бібліотекаря довгі роки в Чикаго, який, переїхавши до Байону, Ню Джерзі, вже як священик постійно доїжджає до Дому Української Культури і працює з великою посвятою в бібліотеці, розповідав Митрополит на розмові і також інші присутні цього дня в бібліотеці. Сюди о. мгр В. Іващук передав також свою багату приватну книгозбірню.

З кожного закутку цієї Оселі-Осередку від найбільших об'єктів до найменших проглядає труд Владики, який здвигнув величну Церкву-Пам'ятник з багатим музеєм, Цвинтар-Пантеон, Духовну вищу школу — Семінарію св. Софії, що ось вже шість років тут вишколює майбутніх православних священиків, видавництво з власною друкарнею, де виходить інформативний місячник „Українське Православне Слово" і інші публікації УАПЦ, нарешті — Дім Української Культури, закінчення якого ось-ось наближається, а урочисте й загальноукраїнське посвячення його відбудеться наступною весною.

Все це розташоване серед гаїв і левад, на широкому роздоллі, де багато простору, зелені, сонця й подиху давнини-історії. Весь бо центр посілости в Бавнд Бруку — це колишня садиба заможних і впливових американських колоністів голляндського походження з збереженими ще тут будівлями давньої архітектури, резиденціях цих перших американців, де міститься тепер Консисторія. Будинок цей належить до історичних пам'яток раньої американської бувальщини. І з-зовні й зсередини — це об'єкт захоплення не тільки для знавців старовини. Будівля в деяких частинах

(Продовження на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Не тільки одна людина

Майже всі помилилися. Газетні репортери радіо та телебачення, спостерігачі та коментатори різних сортів та кваліфікацій, знавці та спеціялісти, накінець державні мужі й генерали майже в один тон твердили: сучасна політика Єгипту — це політика однієї людини, президента Садата. А з того, очевидно, слідувало: впаде Садат, впаде, або повинна впасти, чи принаймні основно захитатися і його політика. Впав Садат, а його політика залишилася незаторкненою, а може навіть зміцнилася.

Ясне, що сьогодні, ще не можна говорити про остаточний і дефінітивний вихід з кризи, викликаної смертю президента Анвара ель-Садата. Перед нами ще довга боротьба. Совєтський Союз, його арабські сателіти й інші сили, ворожо наставлені до Заходу, докладуть усіх зусиль, щоб таки вирвати Єгипет з Західнього фронту. А сил тому антизахідньому фронтові не бракує. Але тепер уже вислід залежатиме від того, як рішуче та твердо, як розумно й уміло західні держави зуміють протиставитися наступові Москви та його сателітів. Перші дні після смерти Садата його єгипетські співробітники і друзі, люди однієї з ним думки послідовно перебрали владу в свої руки і непохитно її виконують. Не тільки йому, Садатові вірні й довірені його найближчі співробітники, але ціла привладна верства сучасного Єгипту беззастережно задержала позиції, накреслені за Садата і реалізує їх. Навіть опозиція, а в Єгипті її не бракує, хоч у західніх засобах масової інформації не раз було роблено закиди, що Садат диктатор, а його режим тоталітарний, в Єгипті були сильні опозиційні течії, не видвигнули якоїсь іншої альтернативи до політики Садата. З того очевидний висновок, що політика Садата була політикою великого кола людей, значної частини єгипетського народу, а навіть ті, які були проти неї, не були проти її основ, або було їх невеличке число. Ґенерал Сааддін Шазлі, який прогнаний Садатом, перебуває на еміґрації, звернувся зі закликом зірвати з політикою Садата, зірвати з Ізраїлем, а тим самим з ЗСА та їхніми союзниками і піти з іншими арабськими країнами, але не знайшов ширшого послуху серед єгиптян. Навіть заворушення, які вибухли в одному з південних єгипетських міст і принесли зі собою жертви у людях, виявилися епізодом широкозакроєного руху. Як і епізодом, хоч дуже небезпечним і вагомим, був також самий замах на Садата, якого жертвою він упав.

Про Садата після його смерти заговорили й пишуть, як про людину принципів. Але яких принципів? Принцип–це не відірване, абстрактне поняття, не вартість відірвана від життя. Він мусить формулювати щось реальне й конкретне, щоб для нього можна було жити й боротися, щоб до тієї боротьби потягнути за собою людську масу та щоб його втілювати в життя, а не тільки говорити про нього. Для Садата таким принципом було добро Єгипту, інтерес єгипетського народу, служба цьому народові і підношення його щораз вище по щаблях розвитку, щоб він зблизився до тих висот, які осягнули його історичні попередники в сточищі ріки Нілю. Живі понад 40 мільйонів людей і великі традиції, які треба було оживити й надихнути ними людей. В ім'я тих понад сорок мільйонів людей і візії їхнього майбутнього так звана арабська єдність, спільний арабський фронт був і залишається оптичною злудою. Бо який є спільний арабський фронт Лівії з Савдійською Арабією, або Іраку з Сирією? Ні в чому позитивному, а тільки в намірі знищити Ізраїль. То де ж мораль, щоб такій цілі підпорядкувати добро Єгипту і його народу!

А панарабізм? Ми знаємо ціну паславізму, панґерманізму й тому те прикриття для імперіялізму одного, чи другого народу, вже нас не може обманути. „Спільним арабським фронтом", „панарабізмом" граються різні великі світові сили, а араби є знаряддям у їхніх руках.

В своїй посвяті єгипетському народові Садат не нехтував іншими арабськими народами, ані взагалі іншими народами. Навпаки він неодноразово підкреслював їхнє право на національну свободу і на вільний, ні від кого незалежний розвиток.

Цікаве, що після смерти Садата ніхто, або майже ніхто не згадав про ту його велику людяність, яку він виявив, коли взяв під свою опіку хворого і переслідуваного, відкиненого всіма приятелями колишнього іранського шаха. Ясне, що й це настроїло проти нього шіїтських фанатиків і лівих аґітаторів, лібералів і звичайних поплечників, які завжди тягнуться в хвості загальних настроїв і пануючих гасел. Садат мав відвагу їм протиставитися. І тому він загинув.

Але його діло його перетривало. І його наступники, приятелі та союзники відповідають за його продовження і перемогу.

М. Платковський

ЧИ ДІЄ ПОЛЬСЬКА „БАЦИЛЯ"?

I

Події в Польщі, що тривають от уже понад рік, напевно ще довго притягатимуть увагу всього світу; мабуть аж до того часу, доки становище в Польщі не устабілізується в той чи інший спосіб, а на таку стабілізацію прийдеться ще довго почекати.

Увесь час в Польщі приходять, властиво, суперечні відомості. Назовні вичікують на реакцію Москви: вістки раз вказували б на те, що совєтська інтервенція наступить з дня на день (особливо під час „маневрів" стотисячної совєтської армії і морської фльоти); інші відомості говорять про те, що, принаймні в час приготувань до переговорів поміж Америкою і Совєтським Союзом, совєтської інтервенції не буде. Щодо внутрішньої інтервенції в самій Польщі, то тут відносини поміж 10-ти мільйоновою професійною спілкою „Солідарність" й проводом комуністичної польської партії та урядом то загострюються, то лагіднюють.

У суботу, 26-го вересня, розпочалася друга фаза першого загальнокрайового з'їзду організації „Солідарність" (перша фаза відбулася на початку вересня). Напруження поміж владою і „Солідарністю" було перед 26-им вересня таке велике, що, здавалося, з'їзд не зможе відбутися і не закінчить своїх праць. До цього спричинилися постанови першої частини з'їзду на початку вересня. Ці постанови гостро засудила Москва і її сателіти (головно Східня Німеччина і Чехо-Словаччина), наслідком чого був лист від совєтської комуністичної партії, в якому ультимативно була висунена вимога покласти край контреволюційній, антисоціялістичній і антисовєтській діяльности „Солідарности". А це привело до того, що речник польського комуністичного уряду, віцепрем'єр Раковський, заявив, що відносини і розмови поміж польським урядом і професійною спілкою треба вважати за скінчені.

Компромісовий закон

Та після виступу Раковського відбулося засідання польського сейму, на якому виголосив промову польський прем'єр і міністр військових справ Ярузельський. Цей останній, теж гостро атакуючи „Солідарність, не відмовився в імені уряду від дальших зносин з професійною спілкою, наслідком чого було, мабуть, схвалено компромісовий закон сейму про самоврядування у закладах праці в Польщі. Зміст закону не зовсім задовольняє робітників, але він дає можливість цим останнім бути співрішальним чинником у справах покликання і усування дирекцій промислових закладів, що є річчю нечуваною у країнах з комуністичним правлінням.

У такій атмосфері розпочалася друга частина з'їзду „Солідарности" в Ґданьску. Він відбувався в гарячковій атмосфері, бо проводові професійної спілки на чолі з уже майже леґендарним Валєнсою закидають занадто лагідну поставу супроти влади. Справді, провід „Солідарности" знайшовся в трудному становищі, маючи до діла з дуже радикальними резолюціями, що їх прийняла перша частина з'їзду. Мова тут про такі резолюції: 1. Вимога, щоб дирекції промислових закладів покликалися і відкликалися виключно лише самими робітниками. Як зазначено вище, сейм ухвалив компромісову постанову, що встановлює в цій справі співпрацю поміж владою і робітництвом; 2. Вимога демократичних виборів до сейму, що цікавито перекреслювало б нинішню комуністичну систему правління в Польщі. Ця вимога — це справа майбутнього, але в цій справі ледве чи може піти на компроміс польський комуністичний уряд; 3) найбільше контроверсійною є справа привіту від з'їзду „Солідарности" до тих робітників в СССР й інших „соціялістичних" країнах (себто країнах московсько-комуністичного бльоку), які, мовляв, бажають створити свої незалежні комуністичні спілки, і запевнення підтримки для них з боку „Солідарности". Це виглядає на заохоту з боку „Солідарности" творити такі спілки, а тому ця, власне, резолюція викликала непогамовану лють Москви і її сателітів та закиди в тому, що, мовляв, „Солідарність" втручається у внутрішні справи чужих і „суверенних" народів. І хоч „втручання" безумовно є по стороні Москви й інших, які відверто вимагають від польських комуністів ліквідації незалежного руху польського робітництва, проте ясно, що така резолюція „Солідарности" не могла не вдарити по найбільш болючому місці країни, тоталітарної диктатури.

Майбутнє покаже

Майбутнє покаже, як розвиватимуться події в Польщі. Ясним є, що ліквідація „Солідарности" — це дуже тяжка річ. Польське робітництво здобуло вже так багато і має за собою напевно не менше як 80 відсотків населення Польщі (Церкву, інтеліґенцію, молодь, студентство, а правдоподібно й військо), що ліквідація „Солідарности" могла б здійснитися або шляхом громадянської війни, або... через інтервенцію Москви.

Приймаючи резолюцію про звернення до робітництва „соціялістичних" країн, „Солідарність" мусіла розуміти, що цей крок викличе страшний „гнів" Москви, яка і без того виказувала своє крайнє подратування. Чому ж зважилася піти на такий крок? Може об'єдним в „Солідарності" широким польським масам, так би мовити, „урвався терпець". Бож ясно, що події в Польщі — це не тільки соціяльна чи економічна, але також і національна революція: гаслами польського робітництва є також суверенність і незалежність Польщі. Чому ж подібних подій, як у Польщі, немає в Чехо-Словаччині, на Мадярщині, у Східній Німеччині тощо?

Свого часу, коли відбувалися відомі події в Мадярщині в 1956 році або в Чехо-Словаччині в 1968 році, панувала думка, що якби ті події потривали довше, то відбулася б „ланцюгова реакція", згідно з якою в інших сателітних країнах, а також і в неросійських республіках СССР почнуться подібні події. Треба пригадати ті відомості, згідно з якими якраз українські комуністи вимагали якнайшвидшої інтервенції в Чехо-Словаччині, бо нібито боялися, що чехо-словацька „баציля" може перекинутися в Україну.

Тепер щось не чути про якісь більшого розміру антирежимові чи антимосковські рухи в країнах московсько-комуністичного бльоку. А тим часом події в Польщі тривають далеко довше, бо вже понад рік, аніж у Мадярщині чи Чехо-Словаччині. Що ж сталося з „польською бацилею" або з „ланцюговою реакцією"?

(Продовження буде)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ
редагує Лев Яцкевич

Жюль Верн — творець наукової фантазії

Кожна людина, по своїй природі, — задивлена в минуле, вона будує своє життя на звичаях, зразках та досвіді своїх батьків та боїться змін та новаторства, навіть тоді, коли вони змінюють його життя на краще. Ми називаємо таку людину консервативною. Консервативною є також релігія, політика, економія та наука. Єдина техніка — революційна і має свої очі звернені в майбутнє. Кожний новий винахід, кожний новий розвиток технології вдаряє нещадно по „статус кво", зміняє людину та захитує традицію естаблішменту. Без засобів техніки, навіть у дуже примітивній формі, ми не перетривали б льодової доби і не вийшли б ніколи з печер на денне світло. Якщо б ми сьогодні позбавили людину осягів технології, більшість людей померла б з голоду. Люди користуються здобутками техніки, втішаються високим життєвим стандартом, але в душі не люблять техніки та зітхають із носталгією за „старими, добрими" часами: нафтовою лямпою, ватраном, скрипом колодязя та молоком „просто від корови".

Жюль Верн (1825-1905) не тужив за старими „добрими" часами, а навпаки, він мав очі звернені в майбутнє, сповнене чудес техніки та фантастичних досягнень технології індустріяльної доби, позначеної розвитком машин та механізацією промислу. Він, ще маленьким хлопцем, пересиджував на залізничій станції свого родинного міста Нант, у південній Франції та годинами вдивлявся мов зачарований в льокомотив, що порскав і сичав клубами білої пари. В гімназії він мав великі трудноші з латинською коньюгацією та грецькими аористами, зате професор французької мови з гордістю показував своїм знайомим, в місцевій каварні, його домашню задачу, в формі фантастичного оповідання, яким він заповнив цілий свій зшиток. Його батько, поважаний місцевий адвокат, мріяв, що син піде його слідами, але молодий Верн записався в Парижі, в славній Сорбоні на математично-природничий факультет, якого, проте, не закінчив, ставши літературним богемістом. По коротким „флірті" з театральним мистецтвом, він віднайшов свій справжній шлях життя у вітці літератури, що дістала назву „наукової фантастики".

Фантазійна література була відома в Европі ще від II сторіччя нашої ери. Її авторами були письменники, що снували плетиво своїх романів з допомогою власної фантазії, мітології та магії: „Правдива історія" Лукіяна зі Самосат", „Людина на Місяці" Френсиса Ґудвина, „Подорож на місяць" Сирано де Бержерака, „Мікромеґа" Вольтера тощо.

Верн постійно „сидів" в енциклопедіях, читав про нові технічні досягнення та вивчав усі ділянки знання. Тому всі його твори мають наукову основу, з передбаченням розвитку технології в недалекім майбутнім. Верн описує у своїх пригодницьких романах: швидкобіжні літаки, підводні судна, радіо, телебачення, використання моря, як харчового ресурсу, електричні печі, електричні годинники, використання електричних ґенераторів та моторів для погону кораблів, електричне світло, відкриття південного бігуна, відкриття руїн Атлантиди (під водою) тощо. Всі його подорожі, чи то на землі, чи під водою, чи поміж плянетами, сповнені мерехтливих осягів науки, чудесних відкрить в технології та притаманного йому візіонерства. Загальне признання Верн здобув своєю повістю „5 тижнів в бальоні (1863), але його найбільш популярними романами були: 20,000 літ під водою" (1870) та „Таємний острів" (1874), обидва сфільмовані Волтером Діснеєм, „Діти капітана Ґранта" (1868), „Навколо світу за 80 днів" (1872), „Із землі на місяць" (1865) та „Подорож до осередку землі" (1864).

Про популярність його повістей говорять їх численні наклади та переклади на майже усі мови світу. Для популяризації творів Жюль Верна в Росії та в Україні багато зробила українська письменниця Марко Вовчок (М. Маркович), що була особисто знайома з Ж. Верном та переклала за його дозволом 15 пригодницьких романів на російську мову (це було по 70-тих роках, коли, на жаль, Марко Вовчок писала вже тільки по-російськи).

Жюль Верн має сьогодні поверх 500 послідовників, авторів наукової фантастики, що заповняють своїми творами полиці книгарень цілого світу і, можна сказати, доволі добре на тому заробляють.

З українських авторів наукової фантастики слід згадати В. Винниченка („Соняшна машина"), І Черняву („На Сході ми!) — , Мирослава Канія („Блакитна орхідея"), Л. Полтаву („Чи зійде завтра сонце"), Людмилу Івченко-Ковалевську („Рік 2400"), Наталену Королеву („1313"), Олеся Бердника („Зоряний корсар"), Юрія Тиса („К-1") та багато інших.

В АНГЛІЇ триває далі відхід членів від Лейбор партії і їхнє приставлення до нової Соціял-демократичної партії. Два члени парляменту з Лейбор партії — Томас Мек Неллі і Джеймс Данн — виступили на конференції Соціял-демократичної партії і заявили про свій перехід. Таким чином фракція соціял-демократів у британському парляменті має тепер 21 член.

Це не вперше, що американська преса подає до публічного відома, що Світова Рада Церков до якої належить ряд Протестантських і Православних Церков в Америці, посередньо чи безпосередньо допомагає терористичним організаціям в Африці.

Володимир Душник

ПРОТЕСТАНТСЬКІ ЦЕРКВИ ТА МІЖНАРОДНИЙ ТЕРОРИЗМ

Вільям Рошер, видавець відомого консервативного журналу „Нешенел Ре-в'ю", у синдикованій статті („Юніверсал Прес Синдікат") повідомив про найновіші дотації Світової Ради Церков для терористичних груп в Африці.

Дня 21-го вересня ц. р. згадана Світова Рада Церков повідомила, що з її скарбниці виасиґнувано 125,000 долярів для СВАПО („Південнозахідня Африканська Народна Організація") та 65,000 долярів для Національного Африканського Конґресу, для „поборювання расизму" в Африці. Пригадаймо, що боротьба СВАПО проти „расизму" ведеться у формі терористичних рейдів на Південно-західню Африку (Намібію), випадаючи з баз в Анґолі, тоді коли Національний Африканський конґрес висилає терористичні групи в Південну Африку. Обидві організації, як відомо, дістають совєтські узброєння через кубинців.

Звичайно, Світова Рада роками допомагає цим організаціям під претекстом, що її дотації ідуть на покриття „адміністраційних коштів". Це, одначе, не заперечує факту, що кожний доляр Світової Ради звільняє інший доляр на закупівлю ручних ґранат, скорострілів, динаміту тощо. З тих „звільнених" долярів також походять кошти на втримування совєтських „інструкторів" та військових спеціялістів, які вишколюють африканських терористів в Анґолі.

Треба зазначити, що значне число Церков-членів Світової Ради не раз протестувало проти матеріяльної допомоги африканським терористам, але без жадних конкретних і позитивних наслідків. Наприклад, „Армія Спасення" (Салвейшен Армі") і ряд менших церковних організацій, зрезиґнували із членства у Світовій Раді Церков, що на ділі не змінило наставлення чи політики Світової Ради Церков.

Варто б знати, що ці пожертви американський християнських жертводавців дають християнству в Африці. Чи допомагають християнським школам, шпиталям, або сиротинцям? Напевно, ні.

Заки Родезія стала самостійною державою під назвою Зімбабве, Світова Рада Церков фінансувала партизанські групи Роберта Муґабе і Джошуа Нкомо. Пастор Артур Луіс, єпископський священик, пишучи у своєму бюлетені, що виходить у Південній Африці, згадує, що „Товариш прем'єр міністер Роберт Муґабе є відданим марксистом, який уважає, що християнство можна прилучити до марксизму... Товариш президент Банана хоча є методистським пастором, у Різдвяному посланні навіть не згадав Бога чи Христа, а запитаний, чи „Христос сьогодні підтримав би партизанський рух, відповів: „Коли я гляджу на партизанів, я бачу Ісуса Христа... Партизани гинуть, щоб ми могли жити..."

Зімбабве вже є в руках партизанів, яким мабуть не потрібно допомоги Світової Ради Церков. Але в запляннуваннях терористів є тепер Намібія та Південна Африка, які напевно не примінюватимуть засад християнського милосердя чи любови відносно білого чи чорного населення, якщо б їм удалося встановити свої правління.

Насувається питання: Чи думає про це Світова Рада Церков?

Проф. д-р Микола Чировський

„РЕҐЕНОМІКА"

II

Основою нового підходу є твердження, що не попит і консумпція, але подача і продуктивність є запорукою господарського успіху. По своїй суті це не є нічого нового. Засада, що виробництво і продуктивність є основними факторами в народному господарському чи ринковому процесі, присвічувала давному маркантилізмові XIV-XVIII сторін, фізіократизмові XVIII ст. і клясичній ліберальній Адама Смита економічній теорії. Зокрема економіст Сей наголошував подачу або „саплай", як першорядний фактор, що відтак сам собою створює попит. Сьогодні молодша ґенерація старається відновити віру в цю традиційну правду завершуючи односторонність і переборщення кейнсіянського наголосу на попит — як основну рушійну силу господарського процесу.

Щоби збільшити продуктивність, нова течія вимагає зменшення податків, зменшення державного видаткування, зменшення державного апарату і реґуляції ринку і економії, збалянсування бюджету, упорядкування грошового ринку, виправлення міжнародного балянсу і тим подібне.

Президент Роналд Реґен у своїй виборчій кампанії ясно представив свої пляни для оздоровлення народного господарства, а ставши Президентом, розпочав вводити їх у життя. До свого кабінету запросив людей, що приняли нову економічну орієнтацію. Їх прізвища згадано вгорі.

Обнижка податків є ключовою справою у новій політиці. Вона дозволила б підприємствам збільшити інвестицію виробництва, що в свою чергу піднесло б продуктивність, продукцію, подачу господарських дібр, затруднення робітників, збільшала б їхні заробітки, перемогла б безробіття і господарську стаґнацію. З черги, збільшена продуктивність обнизить інфляцію.

А з другого боку обнижка податків залишила б громадянинові і споживачеві більше гроша для закупу дібр у висліді збільшеної продуктивности.

Редукція податків на чергових три роки викликала шалену боротьбу між лібералами і консерватистами, і вкінці редукцію принято. Залишиться питання, а саме, чому ліберальні демократи були проти такої обнижки. Вони твердили, що редукція податків лишить людям більше гроша і це тільки добавить до більшої інфляції. Може і правда. Але Реґен зі своїм кабінетом мав готову відповідь. Зменшується податки, але рівночасно редукується і державний апарат і переборщене реґулювання економічного процесу, які спричиняють більшу продуктивність і зменшать державний видаткувальний бюджет та й дефіцит. У висліді всіх цих заходів, обнижка податків не матиме інфляційних наслідків.

Редукція доходових податків — це тільки початок. Згодом мала б прийти і реорганізація і обнижка податків від платень, т. з. пей-рол тексіс, податку соціяльного забезпечення, податку для фінансування безробітних і тим подібне.

Саме ці податки від платень мають катастрофальний вплив на спад продуктивности. Вони поважно збільшують витрати на виробництво, підносять ціни продуктів і спинюють видаткування на інвестиції і модернізацію, в чому, як згадано, Америка тепер позаду. Така є нова теорія економії подачі у відношенні до соціяльного оподаткування. Теорія подачі опрокидує і мінімальну платню. Навіть вже 1978 року секретар фінансів намагався не допустити до чергової підвишки мінімальної платні, як фактора, в обнижці продуктивности і у підсиленні інфляції.

По цій самій лінії ідуть і пропозиції т. з. ТІП, технікал-інсентів принсип (принцип технічної спонуки), який домагається одержання абсолютної пропорції поміж ростом продуктивности і ростом заробітних платень. Ріст платень без росту видатности мусить бути стримана.

Всі ці пропозиції є для ліберальних– кейнсіянських демократів неприємливі і звучать як смертельна єресь.

Рівнож інфляційний характер мають і податки від подачі і консумції („сейлс енд ексайс тексіс"), які збільшують ціни і обнижують видатність виробництва та й сповільнюють господарський процес. Можна легко перевести паралелю поміж підвишкою цього роду податків і ростом інфляції за останніх десять років. А в останніх трьох роках піднеслися маєткові податки (оперті на „ексайс тексіс"), примушуючи підприємця збільшити ціни і добавити до інфляції. У 1981 році саме ті податки на місцевій і стейтовій базі у великій мірі ударемнили протиінфляційні заходи на федеральному рівні.

З черги, редукція державного апарату, який є понад міру перебільшений і коштує державу і податкового платника величезні гроші, є черговою метою нової економічної політики. З цим іде і намагання республіканського Уряду зменшити перебільшену інґеренцію правління в економічні процеси.

Не дасться заперечити, що в державному апараті працює забагато осіб. У деяких випадках вони чимало часу проводять, дивлячись на телевізію, або на безсенсовних балачках. Це — непродуктивне і коштовне. Реформа апарату і редукція в числі урядовців заощадила б більйони долярів. Елемент застарілий, лінивий і нездисциплінований заплановано усунути, а ті хто залишиться, мав би продуктивно працювати повний день. Треба б виключити всіх тих, хто нібито затруднений, платиться йому солено, а в дійсності нічого не робить. От, для прикладу випадок з контролером води в Нюарку, старушком який сидів на Флориді, брав гроші, а своїми завданнями зовсім не інтересувався. Такий нездарний державний апарат тільки обнижує продуктивність і збільшує податковий тягар країни.

Кейнсіянсько-добродійний підхід жахливо збільшив державне законодавство і реґулювання господарського процесу; виробництва, обміну, розподілу і споживання. На кожного доляра, що його Конґрес видає на додаткові закони, підприємства мусять видавати 20 долярів, щоб цих законів додержатися. В загальному, підприємства видають 100 більйонів долярів річно щоб зфінансувати бюрократизм, зв'язаний із безмежністю законів. Одною із жертв цього переборщеного реґулювання господарського процесу є, наприклад, справа „гамбурґер", гаряча кобаска, яку реґулює 41,000 федеральних і стейтових законів. Хоч деякі з цих законів потрібні, багато з них — направду зайві.

(Продовження буде)

Відзначили 50-річчя подружжя О.іП. Левенців

Ювіляти Ольга і Прокіп Левенці

День 26-го вересня 1981 року залишиться назавжди в пам'яті ювілятів Ольги і Прокопа Левенців і місцевої, до речі, добре зорганізованої і активної під кожним оглядом чималої громади у чудовому середньо-західньому залитому сонцем Ст.Пітерсбурзі на Флориді. Того дня заходами прицерковних і громадських організацій відбулось друге, золоте, „весілля" двох прикладних громадян, які на протязі багатьох десятиліть служать своїй Церкві і своєму народові.

Організаторами ювілейного свята з нагоди 50-річчя шлюбу О. і П. Левенців були організації, а саме: Американсько - Українське Товариство, Асоціяція Святого Імени і Сестрицтво ім.святої Ольги. Особисто багато праці у підготові свята-ювілею вклали: Дмитро Сулима, голова АУТ, Богдан Головід, Микола Хлиста, Микола Задойний, Юліян Іваськевич, інж. Богдан Бемко, Василь Чепак, інж. Ярослав Сеник, Євгенія Козар, яка відповідала за кулінарні справи, Марія Сулима, Катруся Іваськевич, Катерина Дибайло, п-і Задойна та багато інших осіб, які, відгукнувшись на заклик Американсько — Українського Товариства, жертвенно працювали у різних ділянках, щоб, як це сказав один з учасників, „наше свято випало якнайдостойніше".

Ювілейне свято розпочалось торжественною співаною Службою Божою, присвяченою ювілятам,що її відправив парох церкви Св. Богоявлення о. д-р Остап Оришкевич, який був також ініціятором гарної церемонії, що вже рідко де зустрічається у діяспорі. Всі учасники зібралися у великій новобудованій залі, щоб потім спільно перейти до церкви. Спереду двоє діточок Яким і Дарія Джансон несли закосичені синьо-жовтою стрічкою „хрести життя"; за ними йшли ювіляти Ольга і Прокіп Левенці, а потім старости, поважні і чільні громадяни цієї ґромади: Іван Когут, голова Церковного комітету, інж. Ярослав Сеник, голова Асоціяції Святого Імени, Богдан Головід, Василь Чепак, Юліян Іваськевич, Іван Ільчитин. Головним старостою був Григорій Панчук. Функції дружки і дружби виконували Марія Сулима і ред. Володимир Левенець. Сестрицтво було репрезентоване Катериною Іваськевич і Катериною Дебайло. До Служби Божої співав мішаний хор під диригентурою інж. Богдана Бемка. Прислуговували отцеві парохові мґр Роман Цегельський і О.Керелайза.

Отець д-р О.Оришкевич виголосив з цієї нагоди глибокозмістовну проповідь, згадуючи про заслуги ювілятів і їхню активну працю „на трьох нивах": родинній, церковній і національній. Служба Божа закінчилась многоліттєвієм для „молодих", які почерез цілу Літургію сиділи на почесних місцях.

На залі хлібом-сіллю та квітами вітали ювілятів Іванна Когут й інж. Б.Бемко, який сповняв також ролю майстра церемонії під час святочної вечері-бенкету, а пізніше забавляв гостей, понад 140 осіб, як соліст оркестри і як дириґент хору „Україна", який виступив з трьома піснями під час мистецької програми. На жаль, в цій родинній урочистості не могли брати участи діти ювілятів, які перебувають в Україні. Сини Мирон і Ігор з родинами надіслали своїм улюбленим батькам зворушливе привітання, записане на магнітофонній стрічці, вірші і листовні привіти. Родину на цьому ювілеї репрезентував ред. В.Левенець з дружиною, який, привітавши рідних йому стрійка і тету, промовив кілька слів до зібраних громадян, закликаючи їх до єдности, до вірности Богові і Україні, до активностив обличчі страшного наступу комуністичної Москви на українство там, на батьківщині, і тут, на поселеннях у вільних країнах світу. Він також при кінці вечері дякував організаціям і громаді за таке прекрасне вшанування ювілятів.

Вступну молитву перед вечерею провів о. д-р О. Оришкевич, а майстер церемонії Б.Бемко прочитав понад 60 надісланих на адресу комітету писемних привітань. Усно вітали ще ювілятів Іван Когут від Церковного і будівельного комітету, інж. Ярослав Сеник від Асоціяції Св. Імени, Катерина Дебайло від Сестрицтва св. Ольги, мґр Михайло Копинець від хору „Україна", який вручив ювілятам прекрасний образ на згадку про їхню активну і довголітню участь у хорі, Осипа Михайленко від 377 Відділу УНС, головою якого являється П.Левенець, Юліян Іваськевич від 231-го Відділу УНП та дружка Марія Сулима. Головне слово виголосив голова Американсько-Українського Товариства Дмитро Сулима, згадуючи про деякі життєві шляхи ювілятів і їхню працю у громаді.

Обоє О. і П. Левенець народилися в селі Голешів Жидачівського району Львівської області в 1907 році. Вже зарання у молодості включилися у процес відродження українського народу — стали членами читальні „Просвіта", співали в хорі, брали участь у драматичному гуртку і чим тільки могли допомагали процесам визвольної боротьби. Цей процес активности тільки накоротко припинився у висліді подій при закінчення Другої світової війни і приходу в Україну нових окупантів. Прокопа Левенця мобілізували в армію і після короткого вишколу без належного озброєння кинули на фронт у Карпати, де він попав в німецький полон. Ольга, його дружина тимчасом залишилися на батьківщині без опіки і засобів до життя з двома маленькими дітьми. Але лиха доля духово не зломила ані одного. Ювілят переїжджає в 1947 році до ЗСА,а в 1965 році стягає до Америки також свою дружину. Від того часу вони обидвоє в Ню Йорку і у Ст.Пітерсбурзі знову включилися у вир церковної і громадської праці, бо вони належать до тих людей, у серцях яких горить велика національна свідомість і яким українській нарід завдячує розвиток і активну функціональність усіх відтинків життя.

Можна сміливо сказати, що рідкісним і вартим окремої уваги було це свято Ольги і Прокопа Левенців. З нього можна було винести чималу науку про українське зорганізоване життя, працю прицерковних організацій, прекрасні традиції, силу волі наших людей, які дуже часто без великих матеріяльних засобів беруться за великі діла і завершують їх на славу Богу і народу. Доказом цього є не тільки життя ювілятів, але і всієї громади, у якій вони живуть і активно працюють. Хай Господь дозволить їм ще довго і погідно у повному здоров'ї активно працювати для громади і для України, яку вони так безмежно люблять.

Н.Н.

ПОКАЗ МОДИ

Пассейк, Н. Дж. — Заходами 70-го Відділу СУА тут в неділю, 18-го жовтня ц.р., о год. 4-ій по полудні в Українській Централі при 240 Говп авеню відбудеться показ моди за сучасними зразками. Проєкт і виконання одягів Тамари Гурин і Галини Гагнер; вступ 4 доляри від особи.

„Звйонзковєц" перепросив дивізійників

У польському торонтонському півтижневику „Звйонзковєц" у числі з 9-го травня 1979 року появився редакційний коментар до статті „Шовіністичний пасквіль", в якому редактор обвинувачував українців за співпрацю з німцями у часі Другої світової війни. В тій же замітці, між іншим, говориться, що українці перед лідерами III Райху „ставали на лапки і їм вірно служили в СС Галичина та на їх наказ мордували". Далі йшло ствердження, що в німецьких концетраційних таборах „Ґусен і Мавтгавзен українські відділи з-під прапору СС Галичина через два роки виконували ганебну вартівничу службу".

Довідавшись про ці безпідставні й образливі ствердження Крайова Управа Братства кол. Вояків І-ої УГ УНА в Канаді передала справу в руки адвоката з дорученням катеґорично зареаґувати на наклепницькі закиди на адресу Української Дивізії Галичина та членів. Відповідні уповноваження для адвоката підписали тодішній голова Крайової Управи мґр Василь Верига та секретар Степан Климців. З огляду на непоступливість „Звйонзковца" справа опинилася в Найвищому Суді Онтаріо.

У висліді цієї судової акції „Звйонзковєц", не маючи жадних доказів на скріплення образливого ствердження для колишніх дивізійників, помістив у числі 49 з дня 24-го червня ц.р. на сторінці шостій таку заяву:

„Ми, нижчепідписані, жаліємо, що зайшло аж так далеко, що Василь Верига та Степан Климців заскаржили нас, Польське видавництво „Звйонзковєц", Яна Бідоса та Романа Бучека, до Найвищого Суду Онтаріо за образу у власному імені, як і всіх інших членів Братства кол. Вояків Першої Дивізії УНА (Української Національної Армії, колись СС Галичина).

Далі йде пояснення, як до тої образливої редакційної замітки дійшло і закінчується так:

„Ми перепрошуємо за опублікування тієї статті. Ми не мали наміру ображати Першу Дивізію Української Національної Армії, колись СС Галичина. Ми просимо вибачення за неприємності, які могла та стаття спричинити. За Польське видавництво „Звйонзковєц": Ян Бідас."

Перепрошуючу заяву не підписав колишній редактор „Звйонковца" Роман Бучек і проти нього справа продовжується.

До речі, тут варто згадати, що образлива стаття для української громади, а в тому і для колишніх дивізійників, появилася була також і в англомовному часописі „Торонто Стар" (8-го червня 1980). Але рішучі кроки тодішньої Крайової Управи Братства кол. Вояків І-ої УД УНА на чолі з мґром В.Веригою також змусили видавців часопису публічно відкликати неправдиві ствердження і перепросити дивізійників (17-го серпня 1980).

Повідомляємо нашу громаду про ці справи, бо вважаємо, що настав найвищий час, щоб ми перестали іґнорувати всякі наклепницькі закиди, роблені на адресу українців. Ми мусимо зрозуміти, що якщо ми, учасники подій, не представимо справи у правдивому світлі, то майбутні історики й покоління матимуть викривлені поняття про наші змагання у Другій світовій війні, спираючись на неправдиві свідчення, що їх публікують наші вороги.

В обох цих випадках Крайову Управу Братства кол. Вояків І-ої УД УНА в Канаді заступав адвокат Ярослав Ботюк. На цьому місці Крайова Управа Братства складає адвокатові Я.Ботюкові щиру подяку за те, що він віддано і безкорисно зайнявся цими справами.

Крайова Управа Братства кол. Вояків І-ої УД УНА Канади
Д-р Остап Соколовський, голова
Роман Бойцун, секретар

ВШАНУЮТЬ ЛЕСЮ УКРАЇНКУ

Ню Йорк, Н. Й. — Заходами 1-го Відділу СУА тут в неділю, 18-го жовтня ц.р., о год. 2-ій по полудні в Домівці СУА при 108 Друга авеню відбудеться концерт присвячений Лесі Українці. Участь беруть: Лариса Маґун-Гурин (сопрано) при акомпаньяменті Су Теллі та членок Відділу. По концерті — буфет.

БАЛЬ-БЕНЕФІС „ТРИЗУБА"

Філядельфія, Па. — Український Спортовий Осередок „Тризуб" інформує, що черговий баль-бенефіс відбудеться тут в суботу, 17-го жовтня ц.р., о год. 9-ій вечора в авдиторії св. Йосафата при Дітман і Дісстон вулиці. Гратиме оркестра „Нічна мелодія" з Рочестеру (перший раз у Філядельфії); аранжер забави — інж. Роман Швед; добрий буфет. Ввесь дохід призначений на дальшу розбудову посілости „Тризуба".

ПОМЕР БЛ.П. ЄВСТАХІЙ ШУБАК

Джерзі Сіті, Н.Дж. У вівторок, 13-го жовтня 1981 року, тут помер на 78-му році життя бл. п. Євстахій Шубак, народжений 30-го вересня 1903 році в с. Гуменець біля Самбора. Панахида буде відправлена в четвер, 15-го жовтня, о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Квітковського при 445 Монмавт вулиці в Джерзі Сіті, а похорон відбудеться в п'ятницю, 16-го жовтня, о год. 8-ій рано з цього ж заведення до церкви св. Петра і Павла (30 Бентлі авеню) і на цвинтар св. Христа в Норт Арлінґтон, Н.Дж. Покійний залишив в жалобі дружину Марію, дочку Параню, сина Стефана та інших членів родини в ЗСА і Україні.

ПОДЯКА

Цією дорогою висловлюю мою особливу подяку

Високоповажаному
Д-рові Іванові Макаревичеві

за дбайливу, віддану і безкорисну опіку по тяжкім випадку мого чоловіка
бл. п. ВОЛОДИМИРА САВЧАКА,
під час Його перебування у шпиталі
Astoria General Hospital.

МИРОСЛАВА САВЧАК

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого Приятеля

бл. п. д-ра Богодара Бадана

складаємо 150.00 долярів
на УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ,
якого Покійний був членом.

Любомир КАЛИНИЧ
Юрій КУШНІР
Андрій ПАЩУК

У глибокому смутку повідомляю
Родину, Приятелів і Знайомих,
що несподівано, Волею Всевишнього, відійшла у Вічність,
в понеділок, 12-го жовтня 1981 року у Філядельфії, Па.,
на 83-му році життя,

моя Найдорожча ДРУЖИНА

бл. п.

ЛУКЕРІЯ ДЯЧЕНКО

народжена в Україні.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 16-го жовтня 1981 року, о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів, 109 Іст Тейбор Рд., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН — в суботу, 17-го жовтня 1981 р., о год. 8:30 ранку до церкви св. Володимира і по Службі Божій на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. (приблизно 12-та год. дня)

Горем прибиті:

муж — ФЕДОР
та ближча і дальша Родина в ЗСА, Канаді й Україні

Ділимося сумною і болючою вісткою
з Рідними, Друзями і Приятелями,
що в п'ятницю, 28-го серпня 1981 року, після тяжкої недуги,
відійшов у вічність, на 62-му році життя у Торонті, Канада,

наш Найдорожчий
МУЖ,
БАТЬКО,
ДІДУСЬ
І БРАТ

бл. п.

МИРОН ПРОДАНИК

народжений 27-го жовтня 1919 р. в селі Блищанка, повіт Заліщики, Україна.

Покійний був довголітнім членом УНСоюзу і касиром 469-го Відділу в Торонті, Канада.

Чин похорону відбувся в церкві св. о. Миколая, в понеділок, 31-го серпня 1981 р. і Тлінні Останки були перенесені на цвинтар Парк Лавн у Торонті, Канада.

Залишив у глибокому смутку:

дружину — АННУ
доньку — ЛЮІС
сина — МИКОЛУ
внука — МИХАЙЛА
внучку — ТЕТЯНУ
невістку — ОЛЕНКУ
сестру — МАРІЮ з родиною в Німеччині
сестер — АННУ, ТЕТЯНУ і ЄВГЕНІЮ з родинами в Україні
тестів — ПЕТРА і МЕЛАНІЮ БАЗИК
та багато Друзів у Торонті

Нехай Канадська земля буде Йому легкою.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Дім Культури...

(Закінчення зі стор. 1)

будувалася чи не 300 років тому.

Не уступає цьому будинкові в красі й вишуканості будинок Духовної Семінарії, якому так само вже дві сотні літ. Цікаві й інші будівлі з давнього часу тут. Але ось і доторк модерну: Дім Української Культури.

Двомільйонову споруду із залею, що вміщує 1,100 крісел для конвенцій, багату бібліотеку, простору кухню, вигідне приміщення для директора ДУКультури, велике і світле фоє і 16 кімнат навколо, в яких міститиметься школа й будуть домівки різних православних організацій, уплянованo і здвигнено для вшанування 1000-літньої річниці Хрищення України-Руси, що припадає на 1988 рік.

Це так офіційно, урочисто і авторитетно проголошено. Все це в честь тисячоліття, а приватно чомусь з'являється думка, — коли оглядаєш цей Дім, коли чуєш захоплені відгуки звідусіль і чуєш, чия в усьому цьому заслуга, — що це також для відзначення сорока років хіротонії Владики. Бо це було в бурхливий, майже апокаліптичний для України 1942 рік, коли на руїнах війни рукою Провидіння вибрано Степана Скрипника Духовника для сторозтерзаного краю і майже розіп'ятої червоною Москвою Української Православної Церкви.

І вдало Вибраний організував, упорядкував, скерував на нехисткий шлях і розбудував Православну Церкву і українське православне життя в усіх країнах Західньої Европи після закінчення війни. В той час подекуди не було ніодного священика, як це було, наприклад, у Франції, Англії.

Невтомний, ініціятивний і з неймовірним талантом організатора, Владика не обмежувався лише до духовних справ, а вмів і вміє їх поєднувати і з світською, громадською працею, ба й політичною, про що нам скажуть матеріяли хоча б всіх трьох СКВУ і багатьох УККА лише на цьому терені. А охопити все можна б було хіба у великій монографії про діяльність Владики.

У розмові з відвідувачами не любить Владика, щоб тільки його заслуги в усьому бачили і тільки їх підкреслювали. Він мило і з дотепом збуває всі пеани, скеровані в його бік, підкреслюючи раз-у-раз вклад інших у всі ці здійснені великі діла.

І справді Митрополит має добрих помічників і їх багато. Це й його Владики-єпископи і його священики, яких має УПЦ близько сотні на чолі з головою Консисторії о. протопресвітером С. Біляком. (Якраз о. С. Біляк, перебравши нещодавно головство Консисторії, розгорнув інтенсивну діяльність, активізуючи різні осередки православних церков у ЗСА особистими відвідинами). Це і його, Митрополита, вірні. Митрополита ніколи не кидає віра в українську людину, в добрих наших людей. Він так і каже: „Вірю в наших людей. В нас прекрасні люди, якщо з ними чесно поводитися".

І ось для цих прекрасних людей всіх поколінь вершить подвиг всього свого життя Владика. Для старших тут ось бачить він вже селище, своєрідне містечко — „золоту осінь". Як на Союзівці? — Ні, бо ці доми тут будуть меншими, дешевшими і кількість їх буде більша. Все це ще в плянах, у візії Владики ще сьогодні. Це містечко емеритів буде зовсім поруч великої бібліотеки, що в Домі Української Культури. І Владика радіє, що з цього будуть задоволені майбутні мешканці містечка емеритів, бож це все інтеліґентні люди, все це книголюби. І він вже бачить обоюдні користі з такого факту.

А для молоді й дітей? — Тут, у Савт Бавнд Бруку, у Домі Української Культури, є десять кімнат — просторих і світлих кляс для майбутньої школи. Це діти з 251-ої української родини, що мешкає поблизу Осередку. Тут буде кімната для Ліґи Православної Молоді, і найголовніше — Семінарія. Богословська Семінарія — п'ятирічний теологічний коледж-університет що діє тут від 1975 року. Він пов'язаний у потребі з Ратґерс університетом і кількома іншими вищими теологічними школами, що діють при університетах, розміщених у стейті.

Серед студентів переважають православні українці, але є один студент з Білоруської Церкви, один з Епіскопальної, ще інший — з Методистської Церкви. Професорський склад — це професори, фахівці своїх ділянок. Назви предметів, які вони викладають, дуже цікаві. Ось деякі з них: Догматичне Богословіє, Систематичне Богословіє і Порівняльне, Старий і Новий завіт, Церковний спів, Історія УПЦ, Історія Християнських Церков, Моральне Богословіє, старослов'янська мова, Патристика — вчення про св. Отців Церкви і їхні твори, Протестантизм і відношення до Православ'я, Літурґіка, Історія Української Православної Церкви з ХУІІ століття та інші; обов'язково ж — українська мова, історія, література, культура. Є в пляні викладати латинську і грецьку мови. Про Семінарію розповів о. протоієрей Франко Історчин, який віддає всього себе духовно-педагогічній діяльності тут. Говорив він про Семінарію і студентів-богословів, про те, як привабити більшу кількість молодих юнаків для науки в Семінарії і саме, що для цього тут робиться. Це журба Митрополита і ректора і Церкви взагалі. Як і всі християнські Церкви в сучасному зматеріялізованому світі брак покликань відчуває і УАПЦ, але старання робляться тут невпинно. Про тутешні студії теології з найкращого боку свідчать ідеальні умови, що їх мають семінаристи-богослови (оплати також дуже невисокі. Рік навчання тут коштує — за науку, гуртожиток і харч — всього-навсього 1,705 долярів).

Досі, з гордістю каже отець-ректор, що вже сім священиків власного хову випустила Семінарія, і з болем згадує одну велику втрату — 28-річний багатонадійний священик опочив в Бозі, помер цього літа несподівано бл. п. о. Євген Криволап.

Всі студенти Семінарії св. Софії ведуть багате духовне життя, знайомляться інтенсивно з обрядом, який часто дуже орнаментальний і складний: тут усі роди Служб Божих і Богослужень: Вечірні, Утрені, Часи, Молебні, Панахиди, Великі Повечір'я, Малі Повечір'я та подібні спеціяльні церковні відправи. Тому богослови двічі щодня перебувають на вишколі-молитві: в Церкві-Пам'ятнику і в Семінарійній каплиці. А над усим стоїть як наказ і дороговказ — зробити все можливе, щоб збільшилась кількість покликань, щоб частіше знаходилися юнаки, які чують в собі покликання до священичого стану. Це головний мотив у розмові Митрополита, голови Консисторії і ректора.

Вже цієї неділі, 18-го жовтня, тут, у Церкві-Пам'ятнику св. Андрія Первозванного, буде Служба Божа о 9:30 годині ранку, і о 1:30 після обіду — святкування річниці 60-річчя Першого Всеукраїнського Православного Собору. Митрополит та його сподвижники чекатимуть на українців обох віровизнань цього дня, щоб вони своєю присутністю вшанували велику дату і пам'ять ісповідника віри світлої пам'яті Митрополита Василя Липківського, щоб помолилися тут усі разом, а по полудні прослухали добру мистецьку програму.

Згадав з цієї нагоди із зворушенням Митрополит Мстислав, говорячи про 60-річчя Першого Всеукраїнського Церковного Собору, ім'я свого Попередника на Митрополичому престолі в Америці бл. п. Митрополита Івана Теодоровича. І це не перший раз, що Владика згадує його. Він порівнює чудесне з'явлення Владики Іоана, учасника Собору в 1921-му році в Київській Софії, три роки пізніше в Америці, з місійним благовістям Апостола Андрія на Київських горах майже дві тисячі років тому, „бо саме приїзд до ЗСА Владики Іоана вирішив постання на терені обох Америк — Північної і Південної — Української Православної Церкви". А тим, які слухали й читали ці слова, ставало зовсім ясно, що така Церква, якою керували й керують такі Владики, як ось згаданий бл. п. Митрополит Іоан і тепер Владика Митрополит Мстислав, — така Церква стоїть і стоятиме міцно.

Вибори...

(фото: фірма Ферлайз)

Місяць листопад в Америці—це місяць виборів до різних державних чи муніципальних урядів. Кандидати на різні уряди стараються здобути якнайбільше голосів, в тому теж серед різних етнічних громад. На світлині теперішній посадник (прізайдінг супервайзор) Там Ґульотта в місті Гемпстеді на Лонг Айленді, великий прихильник української громади, кандидат на перевибір на цей самий пост у виборах 3-го листопада ц.р. в товаристві української родини Івана і Анни Капчаків. З огляду на його великі адміністративні здібності, а ще більше на його здорову економічну політику, українці Гемпстеду й околиці повинні підтримати його кандидатуру з Республіканської партії у виборах, що відбудуться 3-го листопада.

НЕ В МАТАВАНІ, А В МАРЛБОРО

У „Свободі", ч. 193, вівторок, 13-го жовтня, у репортажі Л.К. п. з. „Молоде покоління — вірне батьківським традиціям", у підписі під світлиною слід читати: Місійна українська церква св. Володимира Великого в Марлборо, Н. Дж. — Ред.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч.22

М. Ценко, Філядельфія	100.00
Р.І.Смук, Чикаго	35.00
Б. Ґаховський, Детройт	20.00
В. Окіншевич, Гілкрест Гайтс	18.00
о. протопресвітер С. Біляк і С. Ковальчук—УНС Відд. 422	14.00
Б. С. Крушельницький, Коговз	12.00
Д. Німилович, Стактон	10.20
І. Благий, Рочестер	10.00
К. Дзядек, Дірборн Гайтс	10.00
З. Стахнів, Чикаго	10.00
Д-р Є. Н. Прус, Ґленвю	8.00
С. Феденко, Воррен	8.00
о. монс. М. Харина, Філядельфія	8.00
Український Клюб, Саґінав	8.00
М. Сухоцький, Річмонд Гилл	7.80
Г. Сліпець, Парма	7.20
Е. Анонюк, Едмонтон	6.40
І. Ванчицька, Філядельфія	6.00
Д-р І. Гребеняк, Лаудонвілл	6.00
Ю. Сливка, Даймонд Пойнт	6.00
Ф. Даник, Баффало	5.20
Д-р Т. Парфанович, Баффало	5.20
Л. Басараб, Балтимор	5.00
Й. Волчастий, Філядельфія	5.00
М. і П. Гаркач, Лорейк	5.00
М. Гулягроцька, Маямі	5.00
о. П. Ґаладза, Чикаго	5.00
Л. Іваськів, Гантсвіл	5.00
М. Кудук, Блейкелі	5.00
В. Куліш, Ярдвілл	5.00
інж. С. Кушей, Генкок	5.00
О. Оршуляк, Покіпсі	5.00
М. Славятинський, Філядельфія	5.00
М. Ціко, Лінколн Парк	5.00
Д-р К. Костів, Торонто	4.35
Г. Ткач, Чікопі	4.20
Л. Артимишин, Вудсайд	4.00
Я. Галан, Вайнкот	4.00
В. Доляк, Асторія	4.00
М. Дорота, Кіннельон	4.00
Й. Жук, Воррен	4.00
Й. Кулина, Чикаго	4.00
Н. Малкович, Детройт	4.00
С. Мартинюк, Валлінґтон	4.00
М. Медвідь, Ст. Пітерсбург	4.00
В. Семенина, Гемптон	4.00
В. Тритяк, Кергонксон	4.00
Н. Черевайко	4.00
Б. Шарий, Луісвілл	4.00
П. Шкарко, Нюарк	4.00
В. Шостак, Вашинґтон	4.00
Д. Головатий, Пітсбург	3.90
В. Каліновський, Седдл Брук	3.90
А. Білецька, Савт Плейнфіл	3.00
С. Василик, Таунтон	3.00
В. Ґарбер, Катлет	3.00
Ю. Демченко, Байон	3.00
Р. Дзядик, Чикаго	3.00
Д-р П. Джуль, Ґроссе Пойнте Шорс	3.00
О. Еваночко, Бруклин	3.00
А. Й. Заброський, Бервин	3.00
Климко Панас, Ґері	3.00
М. Кулинич, Джексон Гайтс	3.00
А. Кушнір, Гемтремк	3.00
Л. Ласевич, Бруклин	3.00
А. Ликтей, Асторія	3.00
Б. Мацук, Берлін	3.00
Т. Москаль, Кліфтон	3.00
Н. Оленчук, Зейнесвілл	3.00
В. Пирський, Філядельфія	3.00
М. Попик, Філядельфія	3.00
Я. Д. Рубель, Бейсайд	3.00
Я. Рубльовський, Ню Гайд Парк	3.00
М. Рудницька, Томс Рівер	3.00
М. Сюма, Філядельфія	3.00
В. Таранко, Джамайка	3.00
А. Тишко, Філядельфія	3.00
С. Тур, Асторія	3.00
Р. Форостина, Бруклин	3.00
М. Чайковський, Юніон	3.00
А. Шенлюх, Ветерсфілд	3.00
Д-р М. Ярославська, Ню Йорк	3.00
З. Бервицька, Ґлейнлейл	2.20
Г. Буган, Рочестер	2.20
М. Д. Вирста, Рочестер	2.20
Н. Крунік, Клівленд	2.50
М. Гомонко, Клівленд	2.00
А. Івасишин, Флашінг	2.00
Я. Лоболич, Філядельфія	2.00
Н. Максимів, Севен Гиллс	2.00
Ю. Ожга, Даср	2.00
В. Табачук, Кліпвотер	2.00
А. Фридрих, Міннеаполіс	2.00
М. Шевчук, Лурей	2.00
В. Залінчук, Рочестер	1.00
В. Кулинич, Ню Йорк	1.00
А. Попик, Пойнт Плесант	1.00
Г. Ступка, Вартон	1.00
Й. Теркун, Бруклин	1.00

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 18-го ЖОВТНЯ 1981 р.

Кліфтон, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64-ий Відд., від год. 1-3-ої по пол., біля церкви св. Марії на Washington, St. у Кліфтоні. Проситься чл. прибути. — Ів. Бурний, секр.

Парма, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. Ів. Франка 334-ий Відд., о год. 12:30 по пол. в домі фін. секретаря при 3324 Торрінґтон вул. на Пармі. Проситься чл. прибути. — Управа.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 237 Hope Ave, Проситься чл. взяти участь та організувати нових членів. — В. Марущак, рек. секр.